

นางพญาคงคา

โดย

യാລະมัย ลีเผ่าพันธ์

นางพญาคงคา

~๑~

ทะเลเขี้ยวกริ้ววโกรธเป็นหนักหนา

มนุษย์มาสลักน้องให้ห่มองศรี

พี่จะม้วนฟ้าคว่ำแผ่นดินให้สิ้นดี

ถ้าไถมนที่สาตชัลดัดเข้าเมือง

โทษที่ทำให้น้องพี่ต้องลำบาก

ต้องทุกข์ยากซ่อนขมจมนมเหลือง

มนุษย์มันสลักน้องทุกมมเมือง

จะทำทายเอาเรื่องหรืออย่างไร

เดือนสิบเอ็ดสิบสองถึงกำหนด

เข้าประณตแม่พี่จะทำไฉน

พี่รอคงคาน้อยเจ้ากอลอยใจ

ช่างกระไรมนุษย์ทำให้รำคาญ

ไม่เข้าใจเลยหรือเรื่องธรรมชาติ

ทำอุจาดบาดจิตคิดหักหาญ

ถึงเวลาเราจะไหลไปบาดาล

ขอทางผ่านให้เราไหลไปทะเล

~ ๑ ~

ทำไมก้อน้องเราอับเฉาหนัก

มาคอยตักสลักฟันให้หันเห

ไขที่น้องเราเพียงขอผ่านลงทะเล

ต้องมาเร่ร่อนไปรอบกระสอบทราย

แต่ก่อนกาลโบราณท่านชานขี้

อย่าพลิกกลับทางน้ำให้ค้ำหางาย

น้ำจะโหมโตมทนจนอวดวาย

ทะเลที่ทะเลจนยากแค้นทั้งแผ่นดิน

น้ำหรือพฤติกรรมของมนุษย์

ไปอยู่ดหุดห้วยหนองคลองกระสันธุ์

สักวันไฟจะไหม้เผาทั่วมหานคร

กลืนขี้นมนุษย์สำหรับรณาการ

วันข้างหน้าเดือนสิบเอ็ดเข้าสิบสอง

ถ้าแกลิ่งน้องพี่จะได้ไม่สงสาร

พี่จะกระหน่ำซ้ำใหม่ให้ชุ่มชาน

แล้วบั้นดาลเมืองให้จุ่มไต้หน้า

นี่หรือคือความอยากของมนุษย์	ไม่สิ้นสุดความอยากเป็นขวากหนาม
ใจจดจ่ออยู่ไอ้อวดเกือบทุกนาม	ไม่รู้ความหายนะกำลังรอ
ห้าสิบปีโลกนี้บางส่วนจะจมนมิด	ถึงบอกใคร ๆ จะคิดว่าจริงหนอ
สร้างเวรกรรมเข้าเดือยารังไร	เวรกรรมใคร ๆ ก่อจะพบเอง
แสนสงสารน้องคงคาเป็นยี่งนัก	มันสลักทางไว้ทำโง่งเงง
อดทนหน่อยเถิดน้องต้องดีเอง	จิตบานแบ่งเข้าไว้พี่จะรอ
ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสองนี้	ต้องเร็วรีเข้าไหว้แม่แล้วซิหนอ
พุกกษาเผือกใหญ่เผ้าลอยคอ	ทวงถามหนอน้องโยเมือไหร่มา
ส่วนตัวพี่ร้อนใจเป็นยี่งนัก	ด้วยความรักความห่วงถึงน้องจ้
แสนรันทดหุดหู่ในอร่า	อีกห่วงท่านมารดาจะรอคอย
เรายังต้องเดินทางยาวไกลนัก	แม้สตรีก็สุดบุข่าคงเหงาหงอย
ลูกตรองตรึกนึกถึงแม่คงคอย	รออีกหนอยนะแม่ของลูกยา

เดือนสิบสองที่พาน้องไปกราบแม่

ประเพณีเราแท้แน่นหนา

สะดือทะเลที่อยู่ของมารดา

เราจะพาน้องไปง้วน

ขึ้นเดือนอ้ายที่จะพาน้องกลับ

จะลืบทิ้งน้องสู่วาหน

จะกลายเป็นเมฆใหญ่ที่ลอยวน

เป็นเมฆฝนพรมาไปทั่วโลก

วนเวียนทำประโยชน์ให้ไม่สิ้นสุด

เหล่ามนุษย์ใจมารไม่ประสา

ฝนไม่ตกก็ต่ำกว่ามา

ฝนตกก็บ่นว่าไม่เข้าที่

มนุษย์นี้ไม่มีครูจะสอนสั่ง

ไม่รับฟังอย่างตวมืดคิดครี

ใครจะเจ็บทุกขใจไม่ปราณี

หลงคิดครีหลงความคิดของตัวเอง

๓๒

นางธราครีตอกไม้ได้ไหลหลาก

ทะเลจากพื้นป่าภูผาสูง

จากภาคเหนือสู่แม่ป๋องข่มยางยุง

สู่แม่วังข่มสายรุ้งล่อตา

น้องไหลปลาลงมาสู่ด้านล่าง

ขอพักทางหน้อยนะนครสวรรค์เจ้า

พักหายเหนื่อยแล้วน้องจะขอลา

สู่เมืองฟ้ากรุงเทพรศวิไลซ์

มาถึงน้องแสนตลกใจนัก

โดนสลักก้น้องซ้ำจะทำไฉน

ไอ้พี่จ๋าช่วยน้องมาไว ๆ

ทางไกลทำให้ไกลทำไฉน

~ ๕ ~

จะหนีไปทางไหนก็โดนผลัก

ถูกจูดขกกลากไปไม่ให้หนี

แสนใจร้ายทั้งข้ายหญิงไม่ปราณี

สุดหลกกลไวย้เจอแต่น้ำคร่ำ

~๓~

น้องเดินทางแสนยากลำบากนัก

ถูกเก็บกักกิดขวางทางน้ำไหล

น้องจึงต้องแคะเวียนปรับเปลียนไป

พยายามไหลชอกชอนช้อนระบาย

ทำไมต้องกิดขวางทางแห่งนี้

ไม่รู้ความเตรียมรบก่อนจะสาย

ถึงเวลาน้ำต้องมานะหญิงข้าย

อย่าทำลายธรรมชาติเหมือนขาดลา

ทำพนักน่องที่คลองหก

แสนนึ่งน่องกลว้เป็นหนักหนา

เลยดำดิ่งเข้าเขตสายไหมมา

หวาดผวาต้องเจอกระสอบทราย

~ ๖ ~

ช้อยากอยู่มากนักเมืองหลวงนี้

ไหลลดเดียวเดียวคุดไปมุดทราย

มันคุมขังคน้องจนต้องสลาย

เจอรักรักที่ทะเลทรายหน้หายเลย

น้องจมอยู่เมืองนี้หลายวันนัก

ห้วงเรื่องไปหาแม่ใช้ละเลย

สับห้าค่าเดือนสับสองต้องตามนิต

มันสลักรมเราเฝ้าย้าย

น้องเดินทางด้วยน้ำตาที่ไหลหลาก

น้องไหลไปทางไหนมันกรูกรียว

เขารมดักน้องไว้เจ้าพี่เอ๋ย

เจ้าพี่เอ๋ยน้องจะทำไฉนดี

ปีนี้น้องคงผิดเพราะคนผี

ไม่ปราถนื่อน้องเลยสักนิดเดียว

ทุกช้อยากหวนไหนใจเสียว

ถูกหินทรายสลักเกี่ยวพัวพัน

ปล่อยน้องไปเกิดพวกมนุษย์	อย่ามาคิดน้องอยู่เมืองสวรรค์
มนุษย์สุขแต่น้องทุกข์ทุกคืนวัน	เมืองสวรรค์เฝ้าเวรกรรมจะถึงตัว
ไปหน้าใกล้ไกลน้องต้องขอบอก	ไขฟูดหลอกเตรียมไว้เกิดเมียพี่
แต่ไปน้ำจะมากหลากพันหัว	ใจระริวเพราะมนุษย์ไม่เคยเจอ
จะอยู่เหนือกกลางใต้ต้องได้พบ	มีอาจหลบแหล่งน้ำไขฟูราเผลอ
ผู้มีบุญจะอยู่สุขไม่ห่างเธอ	อีกนะเธอคนมีกรรมจะซ้ำเวร

~๕~

อย่าพูดมากลากไปไม่คืนก็	เดือนหลานรักใคร่อยูให้เหมาะเหม็ง
อยู่กับธรรมชาติไปตามเพลง	โปรดอย่าเร่งรีบเวลาจะพาจน
ใจเย็นเข้าไว้ได้กำหนด	น้ำจะลตไปเองนี้เหตุผล
ปล่อยเขาไปอย่าขัดกันเป็นกันชน	น้ำจะล้นแหลกรวีไปทั่วเมือง
ข้างหน้าในปัญหาไม่มากนัก	น้ำทะเลก็รายรอบเป็นขอบเหมือง
ดินอ่วมน้ำลมไฟจะหมดเปลือง	จะขาดแคลนทั้งเมืองไม่การณย์

~ ๘ ~

เราควรอยู่กันให้สงบเถิด

อะไรก็ต้องรับได้ใช้ก็อ่อนน

มนุษย์อยู่เท่าร้อยเดือนก็มีบุญ

ความรู้คุณแหละจะคุ้มทุกตัวตน

ละมัย ลิเผ่าพันธ์

พฤษภาคม ๒๕๕๔

ผู้แต่ง ย่าละม้าย ลีเฝ้าพันธุ์
45/64 ซอยหวมินทร์ 24 ถนนหวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม
กรุงเทพ 10240

อายุปัจจุบัน 77 ปี

โทรศัพท์ 02 374 6860
02 734 5272

มือถือส่วนตัว 080 909 4676

Email yarlamai@gmail.com

Facebook Lamai Leepowpanth

พฤศจิกายน 2554

